

Mons. Juraj Jezerinac, vojni ordinarij

USKRSLI KRIST - ISTINSKA NADA

Poruka za Uskrs 2012.

Izdavač

Vojni ordinarijat u Republici Hrvatskoj
Zagreb, Ksaverska cesta bb
tel.: 01/46 70 660, faks: 01/46 70 662
e-pošta: uprava@vojni-ordinarijat.hr
URL: www.vojni-ordinarijat.hr

Odgovara

Mons. Juraj Jezerinac, vojni ordinarij

Korektura i priprema

Mladen Čobanović

Tisak

URIHO, Zagreb

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu Nacionalne i sveučilišne
knjižnice u Zagrebu pod brojem

ISBN 978-953-6754-32-8

MONS. JURAJ JEZERINAC

USKRSLI KRIST - ISTINSKA NADA

**USKRSNA PORUKA
VOJNOG ORDINARIJA
SVEĆENICIMA I VJERNICIMA
VOJNOG ORDINARIJATA
U REPUBLICI HRVATSKOJ
2012. GODINE**

Zagreb, 2012.

Pozdravljam vas pozdravom: Isus Krist – Istinska nada neka bude s vama! Ovu uskrsnu poslanicu pišem vama, dragi svećenici, pomoćnici i djelatnici, koji ste u poslanju i službi Vojne biskupije, vama, poštovani djelatnici Ministarstva obrane, časnici i dočasnici Oružanih i Redarstvenih snaga Republike Hrvatske, svima vama, dragi vjernici koji ste mi povjereni u duhovnoj i pastoralnoj skrbi. Neka vas, živu Crkvu, koja djeluje u vojnim i redarstvenim kapelanijama naše biskupije obasja uskrsna Kristova nada!

Draga braćo i sestre: poruka Kristova uskrsnuća koja odzvanja u našim crkvama uvijek je poruka radosti i slavlja: Isus je pobijedio smrt, uskrsnuo je i darovao nam nadu. Ova poruka koja čini temelj naše vjere širila se od početaka kršćanstva, iako je događaj Isusovog uskrsnuća osporavala racionalistička kultura. Da bi obranili njegovo postojanje apologetici su napisali mnoštvo spisa.

Isusovo uskrsnuće je srce kršćanskog navještaja. Sveti Pavao, pišući kršćanima u Korintu, naglašava da je ovo vijest koju je primio i koju vjerno prenosi različitim zajednicama: *“Doista, predadoh vam ponajprije što i primih: Krist umrije za grijehе naše po Pismima; bi pokopan i uskrišen treći dan po Pismima; ukaza se Kefi, zatim dvanaestorici”* (1 Kor 15, 3-5). Ova vijest je toliko važna i odlučna da sveti Pavao kliče: *“Ako pak Krist nije uskrsnuo, uzalud je doista propovijedanje naše, uzalud i vjera vaša. Zatekli bismo se kao i lažni svjedoci Božji što posvjedočismo protiv Boga: da je uskrisio Krista”* (1 Kor 15, 14-15).

“Krist je uskrsnuo!” Ova radosna vijest se prenosi s generacije na generaciju i potkrijepljena je svjedočanstvom mučenika i svetaca; i kamo god stigne, ona učvršćuje nadu i potvrđuje iščekivanje jednog novog svijeta. Upravo zbog toga, poruka Uskrsa je uvijek poziv na radost i slavlje. No njezin sadržaj života, radosti, nade različito je primljen i prihvaćen, ovisno o mjestima i vremenima u kojima je naviještan te, osobito, o osobama koje ga naviještaju. Naime, ne postoje uvijek u životima pojedinaca i društva razlozi za radost i nadu. U životima mnogih vladaju strah, nesigurnost, razočarenje, opasnosti svake vrste. Ne možemo ne osjetiti teškoću govoriti o nadi roditeljima koji se muče kako preživjeti do kraja mjeseca samo s jednom plaćom; radnicima na privremenom radu daleko od kuće, koji ne naslućuju nikakav znak nadvladavanja krize; mladima koji su nezaposleni – bez posla, bez budućnosti; osobama koje tuguju zbog gubitka bračnog druga ili prijatelja; bolesnima koji u bolnica-

ma i staračkim domovima troše posljednje životne nade; zatvorenicima koji služe kaznu bez perspektive za boljim životom. Ukratko, jako je teško donositi i naviještati radost onome tko pati i očajava.

Sveta čitanja u liturgiji riječi uskrsne nedjelje kao temelj nam predstavljaju jedan događaj, navještaj, opomenu. Evanđelje nam pripovijeda događaj uskrsnuća koji kao glavne likove ima tri svjedoka: Magdalenu, apostola Ivana i apostola Petra. Čudno, među ovim likovima nema Majke Božje, Isusove majke, majke Raspetoga. Ona nije obaviještena o tome što se dogodilo i ne hrli prema grobnom mjestu. Volimo je zamišljati kako je, sva shrvana majčinskom boli, puna nade jer je u svom srcu čuvala riječi svoga Sina. Naprotiv, likovi koji hrle na grob su pritisnuti žalošću zbog neslavnoga svršetka njihovoga Mesije. Nitko od njih još ne vjeruje u uskrsnuće. Naime, prva Magdalenina reakcija pred praznim grobom bila je pomisao na krađu Isusova tijela. Unatoč svim godinama provedenima uz Učitelja, unatoč slušanju njegovog navještaja i poučavanja, unatoč prisustvovanju njegovim čudesima kada je vratio u život Lazara, sina udovice iz Naina, Jairovu kćer, ljubljени učenici još uvijek nisu razumjeli Pisma, da će i on uskrsnuti od mrtvih. Protagonisti, zbog toga, hrle na grob ne kako bi potvrdili uskrsnuće, već da bi se uvjerali u krađu Isusova tijela. To pokazuje kako životne tragedije uvijek slabe nadu u spasonosnu budućnost.

Dok su sada, dok hrle prema grobu, još uvijek nevjerni, po dolasku na cilj najednom će postati vjerni(ci). Prijelaz

od nevjerice na vjeru je vrlo neposredan da bi ga zakoni psihologije mogli objasniti. On je djelo milosti, koja djeluje prema Božjem vremenu, a ne onom psihologije. Božje vrijeme je ono od stvaranja iz ničega, ono, dakle, može mijenjati smjer jednoga života te obratiti savjest u jednom jedinom trenutku. U svakom slučaju, žurno trčanje svjedoka možemo smatrati putem vjere, putem koji je označen različitim etapama „gledanja“: on polazi od jednostavnog promatranja odvaljene grobne stijene, do gledanja složenih plahti, do osobnog razmatranja koje izvire iz vjere, koja će se usavršiti razumijevanjem Pisma. To nam daje shvatiti da kada gledamo „Božjim očima“ opažamo klicu života i u poljima smrti. Naime, kršćanska vjera ispovijeda i vjeruje u uskrsnuće promatrajući znakove smrti. To je vjera u Riječ Gospodnju koja dopušta da započnemo i nastavimo vjerovati u uskrsnuće usred bezbrojnih znakova smrti koji obilježavaju naš život i naš svijet. Susret Uskrsloga s Majkom Božjom kojeg smo ponovno dozvali u sjećanje potvrda je Gospodine pobjede, pobjede života nad moćnom smrću. Ona baca svjetlo i nadu na tijek naših patnji i žalosti.

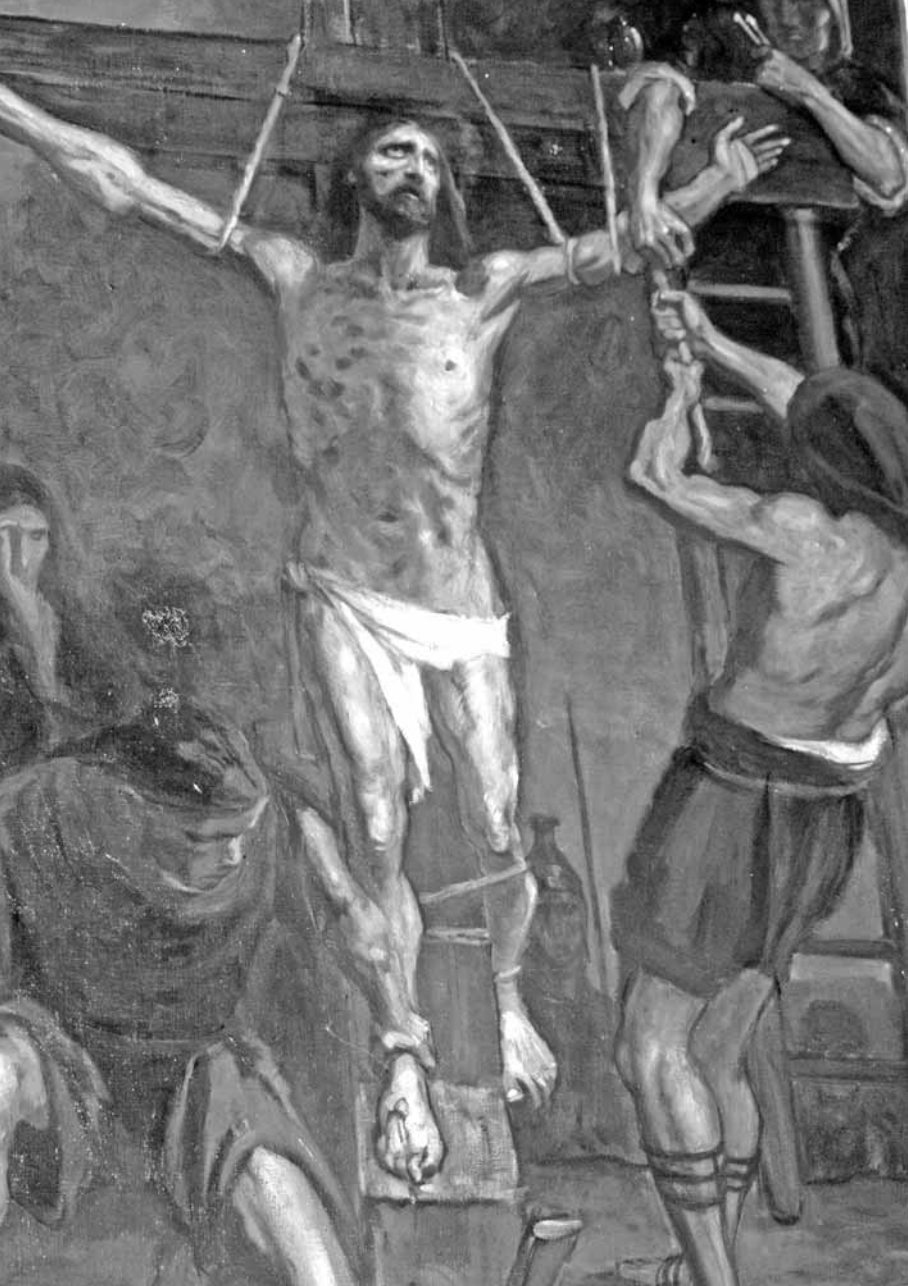
Sveti Pavao nas opominje da tražimo „s onu stranu“. Hedonizam i konzumerizam naših ljudi, plitak i kratak pogled koji vidi samo materijalno blagostanje prisiljavaju nas da gledamo dolje a zaboravljamo nebo. Tekst nas, naprotiv, potiče da gledamo prema gore, u vis, u nebo gdje postojano prebiva naše spasenje. Želje za životom i srećom koje hranimo dolaze odozgor, od zvijezda, koje ne upravljaju fatalistički našom sudbinom, već

rasvjetljuju Božji plan. Štoviše, poziv neba nikada nije prijezir zemlje. Uskrsnuće, zapravo, započinje na zemlji, jer je ljubav prema bližnjemu sjedinjena s ljubavlju prema Bogu, zemlja je sjedinjena s nebom. Putovi ljubavi i milosrđa svi vode k Bogu, iz kojeg god pravca dolazili.

Rađati nadu i nebo učiniti vjerodostojnim

Navještaj Radosne vijesti je pripao Petru, ribaru iz Galileje, kojega je snaga Duha Svetoga preobrazila u odvažnog navjestitelja. On, sada, više nije Sotona koji kuša, kojega je Isus odbacio snažnim riječima; onaj koji želi ostati na brdu preobraženja, jer se boji životnih nesigurnosti; onaj koji je zanijekao Isusa pred sluškinjom, a zatim pobjegao s brda raspeća. Sada je prvi od apostola koji se hrabro suočava s progonstvom Židova. Njegov navještaj Krista uskrsloga je jezgra/srce kršćanske vjere, toliki da potiče apostola Pavla da izjavi da ako Krist nije uskrsnuo, uzaludna je naša vjera, mi bismo bili prevareni bijednici i varalice.

Što nas, sada, uči ovaj događaj, navještaj, ova uskrsna pobudnica? Drugi vatikanski koncil je zapisao da je zadaća kršćanina da „generacijama koje slijede dadne razloge života i nade“. Benedikt XVI. je rekao da „svi

griješni kršćana u povijesti ne proizlaze iz njihove vjere u nebo, nego iz činjenice što ne vjeruju dovoljno u nebo“. Mislim da obje izjave sintetički ukazuju na djelotvornu zadaću kršćanina u naviještanju Uskrsa: stvarati nadu, učiniti nebo vjerojatnim. Ova zadaća je, ipak, vrlo jasna u teoriji. U praksi, dovedena je u pitanje teškim upitima: je li moguće dati nadu i učiniti vjerojatnim nebo obiteljima stradalih i ubijenih? Tolikim roditeljima, očajnicima zbog kaznenih prekršaja i prijestupa njihove djece? Tolikim mladima, koji nemaju zaposlenja, ne pronalaze kuće, koji su stavili na raspolaganje i zapostavili svoje najdublje osjećaje i nade? Tolikim obiteljima koje se brinu za bolesne i trajno nepokretne?

Popis zala ovoga svijeta je vrlo dug, jer mnogo je osoba koje nikada neće vidjeti sunčevu svjetlost, koje nemaju riječi kojima bi zahvalile ili izrazile osjećaje ljubavi ili boli. On može stvoriti unutarnju muku jer iskustvo zla, egzistencijalnog promašaja, fizičke i moralne boli je univerzalno iskustvo. Lijep je izazov biti optimisti unatoč tragedijama koje okrvavljaju ovaj svijet, tajnim dramama savjesti, pretrpljenim nepravdama, nesigurnoj budućnosti! Nije lako nadati se i biti optimistični u ovim uvjetima. Previše je nesigurnosti i previše sumnji. I ove godine, na uskrsnom bdijenju, zapjevat će se *aleluja*, a zvona će pozvati na slavlje. Ali, tko će čuti pjevanje *aleluje* i zvon zvona? Hoće li navještaj Uskrsnuća ostati unutar zidina katedrala i crkava, ograničen liturgijskim slavljem ili će stići u domove? Nemam sigurnih odgovora na ova pitanja, i ne bih želio omalovažiti njihovu

dramatičnost. Naime, svjestan sam teškoća na koje naši ljudi nailaze u prihvaćanju cjelovite poruke evanđelja života. Ali ne mogu a da ne pozovem na vjernost konkretnoj i odvažnoj zauzetosti svakog kršćanina: rađati nadu i nebo činiti vjerojatnim.

Evanđelje, prije nego što je knjiga napisana tintom, jest knjiga oslikana na licima svjedoka Uskrsnuća. Pokušajmo se, sada, zapitati koja Crkva danas naviješta evanđelje i koji su to vjerodostojni svjedoci. Zar nisu oslabile riječi nas biskupa, svećenika, redovnica, redovnika, teologa, pastoralnih djelatnika i ojačale riječi „siromaha“? Naime, njihovo je kraljevstvo nebesko! Bogati materijalnim dobrima, znanjem i spoznajom, povjerenjem u tehniku i tehnički napredak ne osjećaju potrebu za obraćanjem Bogu. „Siromasi“, naime, osjećaju potrebu zatražiti Božju pomoć. Moderna propaganda anarhista, ateista, radikalnih racionalista propovijeda da se može biti sretan i bez Boga; štoviše, kažu da bismo bili sretni i bez moralnih briga; potrebno je biti bez Boga. Naprotiv, čovječanstvu su potrebni „siromasi“ koji će hrabro proglašavati i svjedočiti milosrdnoga Boga. Naslutio je ovu pastoralnu hitnost, na svoj proročki način, Ivan Pavao II., koji je bio veliki apostol božanskoga milosrđa. Milosrdnom Bogu je posvetio svoju drugu encikliku, a tijekom svojega pontifikata je bio misionar Božje ljubavi svim narodima. Nakon tragičnih događaja 11. rujna 2001., koji su zamračili zoru trećega tisućljeća, pozvao je kršćane i sve ljude dobre volje da vjeruju da je Božje milosrđe jače od svakoga zla i da se samo na Kristovom

Križu pronalazi spasenje svijeta. Prije nekoliko godina jedna je siromašna žena iz Caritasovog prenoćišta blizu Stazione Termini u Rimu pozdravila Benedikta XVI. ovim riječima: „Jamčim vam da ćemo moliti za vas. Da vam Bog da snage da budete vedri i jaki, puni nade koju i mi imamo. Ovdje ćete, svakako, pronaći bol, ali ako na povratku budete morali sa sobom donijeti samo jednu stvar, neka to bude, molim vas, nada“. Papa je, ganut do suza, odgovorio: „Preko gesta, pogleda i riječi onih koji im ovdje pružaju pomoć, brojni muškarci i žene blisko osjećaju da su njihovi životi vođeni i zaštićeni Ljubavlju, koja je Bog, i zahvaljujući tome imaju osjećaj vrijednosti... Ova duboka sigurnost rađa u srcu čovjeka snažnu, čvrstu i sjajnu nadu, nadu koja daruje hrabrost da nastave svoj životni hod unatoč promašajima, teškoćama i kušnjama koje ih prate“.

Teolog Th. de Chardin ističe: “Svijet će sutra pripasti, sigurna je stvar, onima koji će zemlji dati veću nadu“. Nada je otvaranje mogućega. Ona se odnosi na novo nebo i novu zemlju koji su obećani evanđeoskim naviještanjem. Kršćanin stvara nadu i približava nebo onda kada živi u iščekivanju poput hodočasnika u tuđini. U pashi/prijelazu oslobođenja staroga Izraela, kada je Anđeo Gospodnji prošao, narod je krenuo na put, ostavio tuđinsku zemlju bez oklijevanja i bez objašnjenja. I kršćanin je svjestan da ne živi u svojoj Obećanoj zemlji, da ne živi u postojanosti i pasivnosti dostignutoga cilja. Onaj koji se nada živi paradoks da je na ovom svijetu, ali ne i od ovoga svijeta, te živeći ga priopćava drugima, čar

života skrivenoga u Kristu. Kršćanska nada je daleko od nejasnog osjećaja da će sve biti dobro i da će zlo biti pobijeđeno, a teškoće prije ili kasnije nestati; ona je pogled koji zna prijeći s onu stranu smrti, a da je ne izbjegava već joj daje značenje u svjetlu Isusova uskrsnuća.

„Život je, zapisao je Benedikt XVI., poput putovanja na moru povijesti, često mračan i u oluji, putovanje na kojem detaljno istražujemo zvijezde koje nam pokazuju put. Prave zvijezde našega života su osobe koje su znale ispravno živjeti. One su svjetla nade. Svakako, Isus Krist je istinsko svjetlo, sunce koje izlazi usprkos svojoj povijesnoj tami. No da bismo stigli do njega potrebna su nam i bliža svjetla – osobe koje daruju svjetlo napajajući se na njegovom svjetlu te tako pokazuju smjer našega prijelaza“.

Dragi prijatelji, toliko vedrine i mira koji razoružava ne pozivaju nas samo da vjerujemo u nebo, već da nebo učinimo vjerojatnim! Moja uskrsna poruka je u želji da svi vi uzmognete biti uvjereni i vjerni donositelji ove nebeske nade svim ljudima u Domovini.

Želim vam sretan i blagoslovljen Uskrs!

Mons. Juraj Jezerinac,
vojni ordinarij u RH

